

ט ספר התרומה קצא.
י מנחות לה.

(ו) פסול, כי מה שהיה הקב"ה שחזרם איתו הלכה למשה מסיני, אם בן לא היה השחרות רק תקון בעלמא וכשר על ידי גברי, מה שאין בן ברצועות ההלכה למשה מסיני

מִשְׁנָה בְּרוּרָה

סעיף ג לענין שחרות הדיו רשם בענין שיהיה שחר ממש, עין פס. ורע, דבמה שכתבנו פס יוסר קשיא אחת שראיתי לאנאן אחד שכתבשה על הרמב"ם, למה לא נאמר החלקים סתם שהיו פותחין בדבר השחר, וילך רבינו גי'א, דשן סתם היה מוקדם אפלו אם הוא שחר רב ככלל, ודוק: * במתוך: עין מנחם בורנה, מן מוכח מרש"י דף ר"ה ע"ב דבור המתחיל ונונין, דאי לא תימא הכי, אלא צריך לצבוע סתם המקום שרוצה ללכתו לצד חוץ, וזהו פונת הגמרא כמה שמשני כאן מבהיר, מזה שפירא לה לרש"י שצבוע אותו מקום חלקל שיהא גרי לה כשביקל זה ונונין, הנה לו לרש"י שצבוע אותו מקום שהוא חלקל וילקשנו למעלה, ומפילא גברת תאמס לצבוע שחר אותו מקום ממתחת החלקל למשה מסעי, וכן איתא בטור כמו שכתבנו. וראיתי בספר מנדים שכתב, אם השחר כפופים הרצועה ואין לו רצועה אחרת, ויכל להשחיר מצד השני, ותי דגמיר שחרות אבל לא ודקא מצד השער, וכתבנו אם חפץ הרצועה וילבש השחר לצד חוץ, וכן באר הגמרא חתים את דבריו, ולפי זה, מה שמשני שם הגמרא כעבור אם באן מבהיר מלוי רב במקום שילבש שחר חוץ, ומה שצמור שם בגמרא ונונין לבר שחר וחלקל, הוא למצוה מן השחרת בלבד, ותיארא ראינה לזה מרש"י וזבור המתחיל ונונין, ובאמת לכאורה משמע להפך, ואף אם תרחק דברינו, על כל פנים אין ראיה מרש"י לקריא, אף מהרמב"ם כפולות שפתי חלכדי דמשמע קצת דבריו, ומכל מקום לתחלה בודא אם הוא מורה, כמו שכתב בעצמו. ודע, ולדבריו חפוי ננונין צימח לפעמים תמרא גדולה, אם יהיה מנת הרצועה במקום חפף החשש בצד השחר למשה לא יצא פנה דר המצוה והיו בקרה למעלה, ולפי הגמרא שדבר כן במחלוקת שנינו, עין לעיל בסימן כן בפאלה רפה שכן כתב בשם גילון הגמור, וילעניתי דעתך שפתי ויפס עליה על וסבירה לה לא עבר רב על ונונין לבר, ולכך אפלו אתחפף אחר כך גמי אסור, עין שם בפאלה רפה ודוק: * ד * ומהיו דברידב וכו'. ועין בספר מנדים שכתב בשם הב"ח דיש להחמיר פנה אם יש לו תפלין אתרים. ונראה לי שישו דבכתבים אודאי נש לסמך וילקח אם יחור הישראל דשחיתים חדולו מרכבה וכלבשיו שדר, עין שם: * אבל הרצועות, השטע פתח שפת

התרומות כִּינן וַעֲצֵם הַשְׁחָרֹת הוּא הִלָּכָה לְמִשְׁחָה מִסִּינִי, לְשִׁמְהָ גַם כֵּן בַּעֲצֵנָּה, וְהָיוּ הָיוּ עֲצֵם עֲשִׂית הַרְצוּעָה, וְהִינוּ חֲתִיכָתָהּ מִמֶּעוֹר, גַּם כֵּן בַּעֲצֵנָּה לְשִׁמְהָ, וְכִּי שִׁתְּכֶנּוּ וְכָל שִׁנּוֹן וְכוּ'. עַן לִקְוֹן מִסִּינִי לַעֲרִיב, וְכָל אֹלֹי שִׁתְּכֶם בְּכָל עֵל דַּעַל כֵּן פִּנָּה לֹא דִרְשִׁי מִתְּחִילֹת הַרְצוּעוֹת דְּרִשִׁי שִׁתְּכָה לְשִׁמּוֹ. וְיִרְאֵהוּ בְּכָל בִּקְרָר מִמְּחִלּוֹת חֲתִיכָהּ וְכֵן אֵין עוֹשִׂין שִׁתְּכִין אֲלֵי וְזִיכָר וְכוּ'. לִפְסֵי כֵּן דִּלָּא הִיָּה לְשִׁמּוֹ, שְׁחָרִי הֶרְמִבִּים סִבְיָרָה לֵה דְּכָל דְּבָר שְׁחָרִי לְשִׁמְהָ אֵינוֹ מִבְּחֻדְשֵׁי מִסִּינִי עַל טַעַם קִשְׁתָּהּ הֶמְקֵן אֲבִרְכֶם כִּינָן וְהָ עַן שֵׁם, אֲנֹדֶר רִאשִׁתָּה, וְכִי מִרְקֶנָּה, נִסְתָּא מִקָּדָה לְכִמְהָ דְּרִירִים, עַן בְּפִסְפֻּסֵת הַסְפֵּר מִגְדֵּינָהּ בְּחִילּוֹת קִרְיָתָהּ מִתְּחִילֵי כֵּן לֵה שֵׁם לְשִׁמְהָ, הִינֵה, מִשּׁוֹם פִּסְפֻּסֵת שִׁמְהָ קֵאֵי יִרְשִׁי וְכֵן דְּרִירִים כֵּן לֵה שֵׁם לְשִׁמְהָ, וְכִי אֲפִלּוּ בְּרִיעֵבֵל לֹא מִחֵי מִסְתָּמָה, וְכִדְמוּכֵת מִסִּינִי לֵב סִינִי, עַן לֹא מִסְתָּמָה. וְאֵילִי בְּרִינָן וְכַעַל הַתְּרומוֹת בַּעֲצוֹמָה לֹא בִּירָדָה לֵה דִין הָהָה, מִכְּבָאֵר שֶׁאֵין עֲבוּדִים. וְכִי שְׁאֵל שֶׁחֲשֵׁב שְׁאֵל לְשִׁמּוֹ אֲכָל לֹא מִסְתָּמָה, וְצִירָה עֵינֵינוּ. וְאֵין כֵּן עֲשִׂית הַתְּחִיבִים וְהַשְׁחָרֹת עוֹשִׂית הַרְצוּעוֹת וְהַשְׁחָרֹתִים כְּפֻרֶשׁ לְשִׁמְהָ. אֲבִי, אֵין דְּחִפְרִי מִגְדֵּינָהּ מִתְּחִילֹת הַפִּסְפֻּסֵת מִסִּינִי לֵב רִצָּה לְחִתְמִיר כִּינָה, אֲכָן מִכֵּן מִזֶּה מִזֶּה וְחִתְרִי, וּמִעֲצִיבָּה כֵּן בַּעֲצוֹת מ' וְחִתְרֹךְ הַקְרָא מִתְּשׁוּבֹת מִדְּהִים לְבִלְבִּלָן כִּי שִׁתְּכֶנּוּ עוֹמֵד עַל גִּבּוֹ מִתְּרָה, אֵין דִּשֵׁל לְפִסְפֻּסֵת כִּינָה, עַן לְעִיל מִסִּינִי יֹא מִמָּה שִׁתְּכָה כֵּן חִתְגִּמִּי, מִכֵּן מִסּוֹם נִרְאָה לְעִגְרֵת רִצָּה דְּחִתְרִי דִּין לְחִתְמִיר כִּינָה בְּכָל בִּקְרָר חֲתִיכָה כִּי שִׁתְּכֶנּוּ שִׁתְּכִיחֻתֵינוּ הִשְׁחִינֵנוּ עַל רִצָּה הֶמְקֵן אֲבִרְכֶם, וְאֵין עַל פִּי כֵּן נִרְאָה מִכֵּן אֲפִשֵׁר דְּנוּכֵל לִסְמֹךְ עַל הֶמְקֵן אֲבִרְכֶם שִׁתְּכִיחֻרֵינוּ שִׁנִּית כְּפֻרֶשׁ לְשִׁמּוֹ דִּירִי, דִּרְ אֵין אִם שִׁתְּכִיחֻרֵינוּ עֲבוּדִים כְּפֻסֵּם רִאשִׁיתָה, וְכָל עֵקֶר שִׁתְּכֶנּוּ עַל הֶמְקֵן אֲבִרְכֶם הוּא עַל גִּבּוֹ לְקֶנֶן וְכִבְחָי אֲנָה, וְכִי מִרְכָּא לֹא וּמִכְשָׁל לְחִשְׁחֹר, כְּדִרְמִינֵינוּ גִּיטִין יֵט אֵין זִכֵּר שִׁתְּכֶנּוּ לְכִיל עֲצוֹמָתָה, וְאֵין עַל גִּבּוֹ דְּרִמְרִינֵנוּ שֵׁם, וְכִי מִכֵּן מִרְכָּא מִדְּמִינֵנוּ וְכִי. אֵין עַם כֵּן וְהָ צִירָה עֵינֵינוּ, וְלִמָּא דְּרִקָּא כִּתְבֵי דִין עַל גִּבּוֹ כִּתְבֵי מִכֵּן גִּבּוֹ עֲבֵב סִקְרָא וְכִדְמוּתָה, לְמָא חֲבֵבֵה תִּתְחַתֵּן דְּרִירֵה וְהַעוֹשֶׂה כֵּן בִּשְׁתָּב אֵינוֹ חֲבִיבֵה תִּתְחַתֵּן מִתְחִילֵהּ שִׁתְּכִיחֻרֵינוּ רַק שֵׁם שְׁחָרֵי, וְכִינָה וְכִינָה אֲחֵר הַתְּחִינֵי הַזֶּה וּבִשְׁלֵי דִין דְּרִירֵה שִׁתְּכִיחֻרֵינוּ. וְכִינָה, חֲתִיכָתָהּ שִׁתְּכִיחֻרֵינוּ לְחִילוֹת בְּכָל קִשְׁרֵיהּ. וְהַגְּזֵרֵה מִלְשֵׁל וְיִרְכֵּךְ הַרְצוֹת כִּינָנָה, יַעַד אֲחֵבֵבֵה דְּרִירֵה לְחִילוֹת בְּכָל קִשְׁרֵיהּ.

ד (יט) מגן אברהם: (כ) פרי מגדים בסוף לב קדם הפתיחה: (כא) שם לענין הקשר, והשאר לקמן בסימן ט סעיף ב במגן אברהם: (כב) לקמן בסימן ט ובאחרונים:

לוח עמוד היומי: יום ה ז אלול תשסב * יום ו יב אב תשסז * שב"ק יז תמוז תשעב * יום א כד סיון תשעז * יום ב כט אייר תשסב